

Hồi thứ Hai Mươi Sáu

Ác Tăng Giết Ngựa, Thục Nữ Thương Tâm

Tình trạng này đưa đoàn người càng ngày càng đi vào nơi hoang vu tịch mịch rồi tới vùng dãy Sùng Sơn cực kỳ hiểm trở.

Quần hào đều biết Huyết đao tăng định trốn về Tây Tạng. Nếu để họ về đến sào huyệt thì tăng chúng Huyết đao môn dĩ nhiên đã đông lắm, lại thêm vào gian đảng bằng hữu của họ thực lực cực kỳ hùng hậu. Khi ấy họ sẽ cùng quần hào Trung Nguyên mở cuộc chiến đấu.

Người ta thường nói “Cường long bất đấu địa đầu xà”. Cơ thắng bại khó mà biết trước.

Quần hào rượt theo không kịp càng nóng nảy trong lòng.

Qua hai ngày nữa, đột nhiên trời mưa tuyết lớn. Vùng này là biên giới đất Tây Xuyên, tiếp tục đi về phía tây là đến Tây Tạng.

Tuyết xuống nhiều lại ở vùng núi cao hiểm trở. Mặt đất đầy băng tuyết, ngựa chạy khó khăn, thêm vào gió lạnh thấu xương. Điều khó chịu nhất là mọi người đều trống ngực đánh thành thành, hơi thở hồng hộc. Trừ mấy người nội công cao thâm đặc biệt, còn ngoài ra đều cảm thấy mỗi một vô cùng, hận mình chẳng thể nằm nghỉ một vài giờ.

Số người rượt theo này phần đông là những nhân vật có danh vọng, không ai chịu tỏ ra khiếm nhục để thương tổn đến thanh danh một đời, nên dẫu họ mệt nhoài mà vẫn phải tiếp tục chạy theo đồng bạn.

Những ngày về sau một số lớn đã bắt đầu thoái chí. Giả tử có người đề nghị đình chỉ cuộc rượt theo thì e rằng đến quả nửa muốn trở về.

Nhất là bọn hào kiệt ở Xuyên Đông, Xuyên Trung, phần nhiều là con em nhà hào phú suốt đời ăn ở sung túc, tuy võ công họ không đến nỗi kém cỏi nhưng không chịu đựng nổi cảnh gian lao cực khổ.

Có người thấy chung quanh địa thế hiểm trở, trong lòng sinh ra khiếp sợ đã mượn cớ để lộn lại đằng sau. Lại có người nhân lúc không ai biết, lén lút quay trở lại.

Một hôm vào lúc giữa trưa, quần hào đuổi đến một nơi sườn núi đứng dừng, chợt thấy con ngựa vàng nằm chết quay bên đông tuyết và chính là con ngựa của Uông Khiếu Phong.

Thủy Đại và Uông Khiếu Phong cả mừng reo lên:

– Bọn tặc tử chết mất một con ngựa rồi. Chúng ta rượt theo cho mau! Dâm

tăng tất không trốn thoát được.

Quần hào phấn khởi tinh thần đều lớn tiếng hoan hô.

Mọi người đang reo hò, bỗng thấy từ trên núi cao ở mé tây sơn đạo một tảng tuyết lớn từ từ lăn xuống.

Một lão già ở Tây Xuyên la hoảng:

– Nguy hồi! Đây là tuyết lở. Chúng ta lùi lại mau.

Lão chưa dứt lời lại vắng nghe những tiếng âm âm. Băng động trên đỉnh núi rớt xuống mỗi lúc một nhiều.

Trong lúc nhất thời quần hào chẳng hiểu ra sao, ai cũng la hoảng.

Người thì la:

– Thế này là nghĩa làm sao?

Người lại nói:

– Tuyết lở có chi là quan trọng? Chúng ta cứ rượt theo cho mau.

Kẻ khác giục:

– Lẹ lên, lẹ lên! Hãy vượt qua đỉnh núi này rồi sẽ tính.

Chỉ trong khoảnh khắc những tiếng âm âm như sấm nổ biến thành những tiếng đùng đùng làm chấn động màng tai khiến người nghe cơ hồ điếc đặc. Bây giờ quần hào mới cảm thấy sợ hãi.

Chỗ tuyết lở ban đầu ở trên cao và còn rất xa. Nhưng từ trên đỉnh núi lăn xuống, dọc đường xô đẩy làm cho những tảng đá ở lưng chừng đồng thời trút xuống, nên thanh thế mỗi lúc một ghê rợn. Khi đến lưng chừng sườn núi thì tưởng chừng cả dãy núi lở xuống. Nỗi khủng khiếp không bút nào tả xiết.

Trong bọn quần hào có mấy người hô lên một tiếng rồi bắt ngựa chạy về phía sau.

Những người còn lại nghe tiếng sơn băng địa liệt tưởng chừng núi sập xuống đầu mình cũng sợ vỡ mật phải giục ngựa chạy mau.

Thậm chí mấy con ngựa sợ quá đứng trơ ra không biết cất chân. Người cưỡi trên lưng ngựa biết là tình thế nguy ngập liền nhảy xuống thi triển khinh công chạy lấy người.

Tuyết lở đổ xuống so với ngựa phi hay người chạy còn mau lẹ hơn nhiều. Chỉ trong nháy mắt những tảng băng tuyết đã lăn xuống tới chân núi.

Bấy, tám người chạy sau và chậm một chút liền bị đè dí, không kịp la lên một tiếng đã mất tích trong bể tuyết trắng phau.

Những người võ công cao thâm đến đâu cũng không phát huy nội lực được. Cả bậc anh hùng cái thế cũng chẳng thể kháng cự kỳ biến của trời đất.

Quần hào chạy xuống tới chân núi, thấy tuyết lở đổ xuống bị sườn núi cản trở không vượt qua được, cũng còn chạy thêm mấy chục trượng nữa mới dừng lại.

Mọi người ngừng đầu nhìn lên thấy tuyết trắng phau như vỡ đê nước chảy cuộn cuộn không ngớt. Chỉ trong chớp mắt đã vút chặt trước cửa hang hết đường lên núi. Đống tuyết cao lù lù đến mấy chục trượng. Nếu không phải là chim bay thì khó lòng vượt qua được.

Mọi người đứng ngẩn mặt ra hồi lâu rồi bắt đầu nghị luận. Ai cũng cho là hai thầy trò dâm tăng tội ác ngập đầu đã bị chôn vùi dưới làn tuyết rửa, trong lòng rất lầy lăm khoan khoái. Chỉ đáng tiếc ác nhân chết một cách quá dễ dàng là phước cho chúng. Chúng còn làm liên lụy đến một thiếu nữ nguyệt thẹn hoa nhường là Thủy Sanh phải chết theo.

Dĩ nhiên cũng có người đau xót cho một số bạn hữu bị uổng mạng trong vụ này. Nhưng những người gặp đại nạn còn sống sót đều mừng rỡ thoát khỏi tai kiếp. Phần vui mừng cho mình hơn là phần đau xót cho bằng hữu xấu số. Đó là thường tình của loài người, tưởng không nên trách họ.

Quần hào trấn tĩnh lại rồi kiểm điểm nhân số thấy thiếu mất mười hai người, trong đó có một trong Linh Kiếm song hiệp là Uông Khiếu Phong và bốn vị Lục, Hoa, Lưu, Thủy tức là Nam tứ kỳ.

Thủy Đại quan tâm đến ái nữ, còn Uông Khiếu Phong lo lắng cho người bạn tình nên đều chạy trước rượt theo không nghĩ gì đến thân mình. Còn ba lão kia vì mối giao tình thâm hậu với Thủy Đại cũng không chịu lọt lại sau.

Chẳng ngờ bọn Nam tứ kỳ oai danh lừng lẫy đương thời, võ công tuyệt thế đều chôn mình ở trong Đại Tuyết Sơn, nơi giáp giới Tây Xuyên và Tây Tạng.

Mọi người đoán chắc như vậy, than một lúc rồi tìm đường xuống núi.

Quần hào đều cho là đỉnh núi tích huyết cao hàng ngàn trượng, ít lắm phải đến mùa hạ sang mới rửa hết. Những gia nhân của người chết muốn đến thu liệm thi thể cũng phải chờ nửa năm nữa mới tới đây được.

Thậm chí một số người ngấm ngấm có ý niệm lạc quan nhưng không tiện nói ra miệng. Họ tự nhủ:

– Nam tứ kỳ và Linh Kiếm song hiệp mấy năm nay lừng lẫy oai danh. Bọn họ chết đi chỉ có lợi chứ chẳng hại gì cho mình. Họ chết là hay, là tuyệt diệu!

Huyết Dao lão tổ kéo theo Dịch Vân và Thủy Sanh trên đường trốn chạy, bọn địch nhân tuy càng ngày càng nhiều, nhưng lão cách sào huyết ở Tây Tạng mỗi ngày một gần.

Có điều mấy ngày chạy liên, lại đầy trời phong tuyết, sơn đạo kỳ khu thì dù sức ngựa mạnh đến đâu cũng không chống nổi.

Một hôm con ngựa vàng chết lăn bên đường, con ngựa trắng cũng què chân và sắp đi vào bước con ngựa vàng.

Huyết Dao lão tổ cặp lông mày nhăn tít lại, bụng bảo dạ:

– Nếu một mình ta muốn thoát thân thì chẳng khó gì, những gã đồ tôn lại què không đi được. Hơn nữa con nhỏ xinh đẹp kia mà để người đoạt lại thì cam tâm thế nào được?

Lão nghĩ tới đây bất giác nổi tính hung hăng, quay lại ôm lấy Thủy Sanh để cởi áo nàng.

Thủy Sanh bỏ vía thét lên:

– Người... người làm gì thế này?

Huyết Dao lão tổ quát:

– Lão gia đã đem người đi theo, chẳng lẽ người còn không biết ư?

Địch Vân cũng la lên:

– Sư tổ! Địch nhân sắp đuổi tới nơi...

Huyết Dao lão tổ tức giận quát hỏi:

– Người làm gì mà nặng lên thế?

Giữa lúc nguy cấp, bỗng nghe trên đỉnh đầu có tiếng lục ục khác lạ, liền ngừng đầu lên nhìn thì thấy tuyết đọng trên đỉnh núi đang lăn xuống.

Huyết Dao lão tổ ở Tây Tạng đã biết qua tai họa tuyết băng nhiều lần rồi. Dù lão có tính cuồng dâm đến đâu cũng không dám chống lại cuộc quái biến thiên tạo này. Lão hô lớn:

– Chạy cho mau, chạy cho mau!

Lão đảo mắt nhìn quanh thì chỉ thấy sơn cốc mé nam còn cách một trái núi, hoặc giả tuyết rửa không đổ tới đó. Trong lúc nguy cấp, lão không rảnh để nghĩ nhiều liền bắt ngựa trắng cho chạy qua hang núi mé nam.

Tuy lão không biết sợ trời sợ đất mà lúc này cũng biến đổi sắc mặt.

Nên biết cạnh hang núi này, trên đỉnh núi cũng có tuyết đọng. Tuyết đọng không chịu nổi sự rung động. Thường thường tuyết rửa ở một nơi đổ xuống làm liên lụy cả đến quần phong xung quanh khiến tuyết đổ xuống ầm ầm.

Con ngựa trắng phải đeo hai người trên lưng là Địch Vân và Thủy Sanh tập tễnh chạy vào hang núi, vừa tới cửa hang đã khụy xuống suýt nữa hất té Địch Vân.

Lúc này tuyết đổ ầm ầm. Huyết Dao lão tổ nhìn lên đỉnh núi bên cạnh lộ vẻ lo âu.

Trước hoàn cảnh này chỉ còn trông vào số mạng, chẳng sao nghĩ ra được diệu kế gì đối phó. Nếu tuyết đọng ở trái bên cạnh cũng đổ xuống là vạn sự giải hưu.

Từ lúc bắt đầu tuyết đổ cho đến lúc toàn bộ yên lại chỉ trong khoảng thời

gian chừng ăn xong bữa cơm, nhưng trong thời gian ngắn ngủi này cũng đủ khiến cho Huyết Dao lão tổ, Dịch Vân và Thủy Sanh ba người sắc mặt tái mét ngơ ngác nhìn nhau. Về khùng khiếp đến cùng cực lộ ra khóe mắt.

Thủy Sanh quên bẵng trước đây một khắc, nàng mong được chết ngay cho khỏi bị thầy trò thâm tăng làm ô nhục, nhưng lúc này gặp cơn biến đổi cấp bách của trời đất, tự nhiên nàng lại nảy lòng trông cậy vào Huyết Dao lão tổ và Dịch Vân. Nàng ngơ ngác ngó hai người đàn ông xem có cách gì giúp mình thoát khỏi tai nạn chẳng?

Đột nhiên một viên đá nhỏ từ trên đỉnh núi lăn long lóc xuống. Thủy Sanh sợ quá giật bắn người, bật lên tiếng thét:

– Trời ơi!

Huyết Dao lão tổ đưa tay trái ra giữ lấy miệng nàng. Tay mặt đánh nàng hai cái tát.

Hai bên mặt Thủy Sanh sưng vù lên. May mà ngọn núi này hướng về phía nam, chịu nhiều ánh dương quang nên tuyết đọng không dày. Chỉ có một hòn đá nhỏ này lăn xuống rồi không có vật gì nữa.

Sau một lúc tiếng tuyết đổ ầm ầm dần dần đình chỉ. Huyết Dao lão tổ bỏ bàn tay bịt miệng Thủy Sanh xuống.

Lão cùng Dịch Vân thở phào một cái nhẹ nhõm.

Thủy Sanh đưa hai tay lên bưng mặt. Chẳng hiểu nàng yên tâm hay nàng phần nộ? Nàng buồn rầu hay nàng khiếp sợ?

Huyết Dao lão tổ chạy tới cửa hang ngó khắp nơi một lúc rồi trở lại, mặt đầy vẻ uất hận, ngồi phệt xuống phiến đá, chẳng nói năng gì.

Dịch Vân hỏi:

– Sư tổ gia! Tình hình bên ngoài thế nào?

Huyết Dao lão tổ tức giận đáp:

– Còn thế nào nữa? Mọi sự đều tại người hết.

Dịch Vân không dám hỏi nữa. Chàng biết tình thế rắc rối rồi.

Sau một lúc, chàng không nhẫn nại được, lại hỏi:

– Có phải địch nhân đóng giữ cửa hang rồi không? Sư tổ gia gia! Lão gia đừng nghĩ gì đến đồ tôn nữa, hãy tự mình chạy đi thôi.

Huyết Dao lão tổ suốt đời kết đảng với bọn hung dữ nham hiểm. Chẳng những các bạn hữu của lão không ai đối với lão bằng tấm lòng thành thực, mà cả bọn đệ tử như Bảo Tượng, Thiện Nam, Thắng Đề, ngoài mặt ra chiều kính úy sư phụ mà trong lòng đều giả trá, chỉ mong ích kỷ hại nhân. Bây giờ lão nghe Dịch Vân bảo mình hãy chạy lấy thân, không không khỏi phát sinh hảo cảm. Nét mặt lộ vẻ vui cười, lão ca ngợi:

– Hảo hài tử! Lương tâm người khá lắm! Không phải địch nhân canh giữ cửa hang mà là cửa hang bị tuyết vít kín lên cao đến mấy chục trượng, bề rộng hàng ngàn trượng. Không chờ đến tiết xuân cho tuyết rã thì chúng ta chẳng còn cách nào ra được.

Lão thổ dài nói tiếp:

– Ở trong hang núi hoang lương này chẳng có gì ăn uống thì làm sao đợi được đến mùa xuân sang năm?

Địch Vân nghe nói biết là cục diện rất nguy hiểm, nhưng cái nguy cơ khẩn cấp trước mắt đã qua, chàng cũng yên tâm được một phần liền đáp:

– Sư tổ hãy yên dạ! Chúng ta tới đâu hay tới đó. Dù có phải chết đói cũng còn hơn bị kẻ khác hành hạ mà đến uổng mạng.

Huyết Dao lão tổ toét miệng cười hỏi:

– Hảo hài tử nói phải lắm.

Lão rút huyết đao ở sau lưng ra đứng dậy, đến gần con ngựa trắng.

Thủy Sanh kinh hãi la lên:

– Ô hay! Người làm gì thế này?

Huyết Dao lão tổ cười đáp:

– Người thử đoán coi.

Thực ra Thủy Sanh đã biết lão muốn giết con ngựa trắng để ăn thịt. Con ngựa này ở với nàng từ thuở nhỏ, nàng coi nó như bạn thân. Bây giờ nàng thấy Huyết Dao lão tổ toan động thủ giết nó trách nào nàng chẳng kinh hãi và tức giận?

Nàng vội la lên:

– Không được! Không được! Con ngựa này của ta, người không thể giết nó.

Huyết Dao lão tổ đáp:

– Lão gia ăn hết thịt ngựa rồi sẽ ăn đến thịt người. Lão gia ăn được thịt người thì sao lại không ăn được thịt ngựa?

Thủy Sanh năn nỉ:

– Ta van xin lão. Lão đừng giết ngựa của ta.

Nàng không sao được quay lại bảo Địch Vân:

– Ta nhờ người năn nỉ lão đừng giết ngựa của ta.

Địch Vân thấy nàng lộ vẻ bồn chồn, trong lòng cũng bất nhẫn, nhưng trước tình thế này chẳng tài nào tránh khỏi vụ giết ngựa để ăn thịt. Chàng còn lo ăn hết thịt ngựa, đến yên ngựa cũng đem nấu chín đi mà ăn.

Chàng không muốn nhìn vẻ mặt thương tâm của Thủy Sanh, đành quay đầu đi.

Thủy Sanh lại la lên:

– Ta năn nỉ người đừng giết ngựa của ta.

Huyết Dao lão tổ cười đáp:

– Được rồi! Ta không giết ngựa của người nữa.

Thủy Sanh cả mừng nói:

– Cám ơn lão! Cám ơn lão!

Bỗng nghe đánh “Xẹt” một tiếng.

Huyết Dao lão tổ đang cười rộ, đầu ngựa đã rớt xuống. Máu tươi phun ra như suối.

Thủy Sanh mấy ngày mỗi mệt. Bây giờ lại thấy cảnh kinh hãi đau thương, nàng bị xúc động mạnh, ngất đi.

Khi nàng từ từ hồi tỉnh, bỗng cảm thấy mùi thơm sức nức. Nàng nhìn đói đã lâu, ngửi thấy mùi thịt, không giữ được nổi vui mừng. Nhưng khi tỉnh hẳn, lập tức nàng nhận ra đây là mùi thịt nướng chả lấy ở con ngựa của nàng.

Thủy Sanh giương mắt lên nhìn Huyết Dao lão tổ và Dịch Vân, hai người ngồi trên tảng đá. Trong tay mỗi người cầm một miếng thịt nướng vàng khè, đang há miệng cắn ăn.

Bên cạnh hai người đã đốt đồng lửa. Một cái đùi ngựa treo trên cành cây để hơ lửa nướng.

Thủy Sanh bi thương quá độ, bật tiếng khóc ròn.

Huyết Dao lão tổ cười hỏi:

– Người có ăn không?

Thủy Sanh vừa khóc vừa đáp:

– Hai người là những quân tàn ác giết ngựa của ta rồi... Ta... ta nhất định phải trả thù.

Dịch Vân trong lòng hối hận đáp:

– Thủy cô nương! Ở trong hang núi tuyết này chẳng có gì ăn. Chúng ta không thể giương mắt lên ngồi đợi chết đói. Còn ngựa hay thì sau này khi chúng ta ra khỏi hang núi vẫn có thể tìm mua được.

Thủy Sanh vừa khóc vừa nói:

– Tên tiểu ác tăng này còn giả vờ làm hảo nhân. So với lão ác tăng kia có khi người còn tệ hại hơn. Ta hận người đến chết, ta hận người đến chết!

Dịch Vân không nói sao được, chàng định bỏ thịt không ăn nữa, nhưng bụng đói quá không chịu nổi, liền tự nhủ:

– Dù cô hận ta đến chết, ta cũng chẳng thể nhịn ăn được.

Rồi chàng tiếp tục há miệng ngoạm thịt ngựa ăn.

Huyết Dao lão tổ miệng nghiêng ngấu nhai thịt ngựa, mắt liếc nhìn Thủy Sanh. Lão cất giọng khàn khàn:

– Thịt ngựa ngon thiệt! Thịt ngựa ngon thiệt!

Lão dừng lại một chút, hăng dặng nói tiếp:

– Hừ! Mấy ngày nữa hết thịt ngựa phải nướng con nhỏ kia mà ăn, nhưng thịt thị chưa chắc đã thơm bằng thịt ngựa.

Rồi lão lẩm bẩm:

– Hết thịt con nhỏ đành phải ăn đến thịt tên đồ tôn ngoan ngoãn này. Nhưng gã là người rất tốt, nếu ta giết gã để ăn thịt thật là đáng tiếc!

Bất giác lão buông tiếng thở dài tự nhủ:

– Lưu gã đến lúc sau cùng cũng là tử tế rồi.

Hai người ăn no thịt ngựa, lấy canh khô bỏ thêm vào đồng lửa rồi ngồi tựa vào phiến đá lớn mà ngủ.

Địch Vân trong lúc mơ màng nghe tiếng Thủy Sanh vẫn khóc thút thít không ngớt, đột nhiên chàng nảy mối thương tâm, than thầm:

– Thủy Sanh mất con ngựa mà đau đớn tâm can phải khóc lóc hoài. Ta sống ở trên đời, chẳng một ai nghĩ tới. Lúc ta chết thật không bằng con vật, chẳng ai vì ta mà rớt một giọt nước mắt.

Chàng ngủ tới nửa đêm, bỗng thấy có người đẩy vào đầu vai hai cái. Chàng tỉnh lại mở bừng mắt ra thì thấy Huyết Dao lão tổ ghé vào tai chàng khẽ nói:

– Có người tới đó.

Ban đầu Địch Vân giật mình kinh hãi, nhưng rồi chàng lại mừng thầm, nghĩ bụng:

– Đã có người vào được thì chúng ta cũng có thể ra được.

Chàng khẽ hỏi:

– Họ ở chỗ nào?

Huyết Dao lão tổ trở về phía tây, đáp:

– Người nằm yên đừng có lên tiếng. Địch nhân bản lãnh rất cao thâm.

Địch Vân chú ý lắng tai nghe vẫn chẳng thấy động tĩnh chi hết.

Huyết đao tăng cầm đao trong tay, cúi mình xuống. Đột nhiên lão vọt đi như tên bắn không một tiếng động. Bóng người di chuyển trên sườn núi một cái rồi mất hút.

Địch Vân trong lòng bội phục khen thầm:

– Bản lãnh lão này thật lợi hại! Đinh đại ca còn sống ở đời mà tỷ đấu với

lão, chưa biết ai đã ăn ai?

Chàng vừa nghĩ tới Đinh Diễm lại đưa tay lên sờ lưng thấy gói cốt hôi vẫn còn buộc nguyên đó.

Giữa lúc đêm khuya thanh vắng, bỗng nghe những tiếng choang choảng do khí giới đụng nhau gây nên. Nhưng chàng chỉ nghe thấy hai tiếng rồi im bặt.

Sau một lúc lại nghe hai tiếng choang choảng.

Địch Vân biết là Huyết Đao lão tổ tập kích địch nhân chưa thành công nên phải giao thủ với họ.

Chàng nghe tiếng khí giới chạm nhau đoán ra bản lãnh địch nhân không phải tầm thường. Huyết Đao lão tổ chưa chắc đã thắng được đối phương.

Về sau những tiếng choang choảng vang lên tứ phía và mãnh liệt hơn trước, khiến cho Thủy Sanh cũng giật mình tỉnh giấc.

Trong hang núi, phóng tầm mắt nhìn ra chỗ nào cũng trắng xóa những một biển tuyết.

Ánh trăng soi xuống gặp ánh tuyết phản chiếu thành ra giữa lúc đêm khuya mà tựa hồ cảnh tượng lúc bình minh.

Thủy Sanh liếc mắt nhìn Địch Vân. Môi miệng nàng mấp máy như muốn hỏi điều gì, nhưng lòng nàng vừa căm hận vừa ghét cay ghét đắng, nên lời nói tới cửa miệng lại rụt vào chứ không thốt nên lời.

Những tiếng chát chúa mỗi lúc một vang dội.

Địch Vân và Thủy Sanh đồng thời ngừng đầu nhìn về phía phát ra thanh âm.

Dưới ánh trăng bóng hai người đang quần nhau. Đao kiếm đụng chạm bật lên tiếng choang choảng ở trên cao về phía đông bắc.

Đây là một vách núi đứng dựng rất hiểm trở đầy tuyết phủ. Địa thế chênh vênh khó lòng trèo lên được. Thế mà hai người kia tay đang chiết chiêu, chân không dừng bước, vừa đánh nhau vừa trèo núi.

Địch Vân chú ý nhìn lên nhận ra Huyết Đao lão tổ đang đấu với người mặc đạo bào, tay cầm trường kiếm. Đạo nhân chính là một trong bốn đại cao thủ Lạc, Hoa, Lưu, Thủy. Không hiểu sau khi tuyết lở bịt chặt cửa hang mà sao lão còn tiến vào sơn cốc được.

Tiếp theo Thủy Sanh cũng nhận ra đạo nhân. Nàng mừng quá buột miệng hô:

– Đó là Lưu bá bá! Lưu Thừa Phong bá bá đến nơi rồi. Gia gia! Gia gia! Hài nhi ở đây.

Địch Vân nghe nàng lớn tiếng hô hoán không khỏi giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

– Huyết Dao lão tổ đang chiến đấu với lão đạo kia xem chừng khó phân thắng bại trong lúc nhất thời. Nếu gia gia nàng nghe tiếng chạy tới vùng kiếm chém một nhát thì còn chi là đời ta?

Chàng vội la lên:

– Này! Cô đừng la rùm rĩ! Nếu cô la nhiều làm cho tuyết lở là chết hết.

Thủy Sanh tức giận đáp:

– Ta mong cho tên ác hòa thượng phải chết tươi, dù ta có uống mạng cũng đành.

Rồi nàng hô thật lớn:

– Gia gia! Gia gia! Hải nhi ở đây.

Địch Vân quát lên:

– Tuyết mà lở xuống thì cả gia gia cô cũng bị chôn vùi. Cô muốn làm chết cả gia gia cô nữa chăng?

Câu nói này quả nhiên hiệu nghiệm. Thủy Sanh lập tức im tiếng. Nhưng rồi nàng lại nghĩ:

– Bản lãnh gia gia ta há phải tầm thường? Trận tuyết lở vừa qua, mọi người quay đầu chạy trốn. Lưu Thừa Phong bá bá vẫn xông vào hang. Lưu bá bá đến được thì gia gia ta cũng đến được. Dù cho tuyết lở cũng chỉ chết ta là cùng, chứ gia gia ta không đáng ngại. Lão ác tăng kia ghê gớm lắm. Lão mà giết được Lưu bá bá thì ta muốn chết cũng không xong.

o O o